

I

Ik viel altijd op blond. Tot zo'n twee jaar geleden was mijn lievelingshaarkleur een gegarandeerde turn-on; blonde chicks hadden een streepje voor. Ik keek niet verder dan de lichte haren. Hoe blonder, hoe beter.

Maar nu, terwijl het meisje tegenover me haar best doet om het gesprek op gang te houden, moet ik eerlijk bekennen dat haar blonde kapsel me geen lor meer kan schelen. Al groeiden er engelenvleugels uit haar rug, trok ze nu al haar kleren uit en klonk er harpmuziek bij ieder woord dat ze zei... het interesseert me allemaal niet meer.

'Ik vond dat zeg maar best lastig, die studiekeuze,' babbelt ze. 'Er waren l etterlijk zes studies die me allemaal even leuk leken. Ik...'

'Welke zes, dan?' vraag ik, in een poging ook nog iets bij te dragen aan het gesprek. Ik bedoel, ik was degene die een date voorstelde toen we allebei naar rechts hadden gewipet. Dat dat voorstel geheel voortkwam uit verveling, hoeft dinges hier tegenover me niet te weten. Een avond lam worden in een schemerig kroegje met een semi-aantrekkelijk hertje tegenover me is nog altijd beter dan een avond alleen op mijn kamer met mijn gedachten.

'Eh,' onderbreekt ze haar eigen spraakwaterval. 'Nou, psychologie, dus... en antropologie, en criminologie... Het zijn gewoon allemaal interessante studies, weet je.'

'Maar je zei dat het er zes waren.' Ik weet dat ik het onder-

werp eigenlijk gewoon met rust moet laten, maar ik kan het niet helpen. ‘Léttelijk, zei je. Dit zijn er maar drie.’

Het meisje trekt een ongelukkig gezicht en overweegt duidelijk of ik *hot* genoeg ben om dit horkerige gedrag te pikken. ‘Ja, nou, ik bedoelde dus drie. Blijkbaar. Hé, wil je nog iets drinken of zullen we afrekenen?’

Ah, de balans slaat blijkbaar toch negatief uit. Ik kan haar geen ongelijk geven. Ik ben niet bepaald op mijn best vanavond, en dan heb ik het niet eens alleen over mijn hufterige houding, maar vooral ook over de schaduwen die de afgelopen twee weken in mijn gezicht zijn geslopen. Vanaf het moment dat Abby zei dat ze me nooit meer wilde zien.

‘Afrekenen dan maar?’ Ik trek mijn portemonnee uit mijn zak.

Het meisje knikt. Ik probeer me haar naam voor de geest te halen. Ik heb hem meermaals op het scherm van mijn mobiel zien staan, je zou zeggen dat ik dat toch wel zou onthouden. Terwijl ik bij de bar sta om af te rekenen (waarom drinken die chicks altijd deftige drankjes?), trek ik mijn telefoon uit mijn zak om even te spieken.

O ja, Esmee. Dat was het.

Terug bij ons tafeltje besluit ik mijn opnieuw verworven kennis direct in te zetten. ‘Ik vond het leuk om je te ontmoeten, Esmee.’

Ze staat haar jas al aan te trekken en kijkt me verbaasd aan. ‘Wil je niet met me mee, dan?’

Het kost me ongeveer drie seconden om een besluit te nemen. Alleen is ook maar zo alleen, nietwaar?

‘Natuurlijk,’ zeg ik snel, en sla een arm om haar middel terwijl we naar de uitgang van de kroeg lopen. ‘Graag juist.’

‘Vaarwel, Ferdi.’

Twee woorden. Ongelofelijk hoe die twee lullige kleine woordjes mijn leven doormidden hebben gehakt in Voor Abby en Na Abby. Ik geloof niet dat ik ooit iemand ‘vaarwel’ heb horen zeggen in een normaal gesprek. Ik had geen idee dat het zo definitief klonk.

Sinds Abigail Martens mij (volledig terecht) de rug toe heeft gekeerd, leef ik mijn leven in zombiemodus. Ik ga nog wel door met de dingen die ik altijd al deed – studeren, uitgaan, in de rondte neuken – maar vanbinnen sta ik op stand-by.

Wanneer Esmee zegt ‘hierin’ en een straat in de richting van die van Abby in slaat, word ik heel even overmeesterd door een hoopvol gevoel. Dan steekt de waarheid zijn lelijke kop weer op. Zelfs al zou Esmee in dezelfde flat wonen, dan nog zou Abby niets meer met mij te maken willen hebben. Het is over. Klaar. Einde verhaal. Finito. Basta.

Misschien geloof ik het als ik maar genoeg manieren vind om aan mezelf te vertellen dat het afgelopen is tussen ons.

‘Wil je nog een kop koffie?’ vraagt Esmee als we op weg naar haar kamer door de keuken van het studentenhuus komen.

Ik werp een blik op het krakkemikkige Senseoapparaat en schud mijn hoofd. ‘Ik denk dat ik het wel red zonder cafeïne.’

Ze glimlacht naar me en trekt me achter zich aan de trap op. Aan het eind van de gang gaan we een klein hokje binnen, qua oppervlakte misschien de helft van mijn kamer. Er is een klein raam, een tweepersoonsbed en een kledingkast, en verder is het vooral krap en bedompt. Met een hol gevoel in mijn borst trek ik mijn jas uit en laat ik me op het bed zakken. Gelukkig heb ik niet heel veel tijd om de ruimte in me op te nemen en de wanhoop in mijn borst te voelen verspreiden, want Esmee gaat op mijn schoot zitten en zoent me vol op mijn mond.

Automatisch glijden mijn armen om haar middel en dan omhoog over haar rug, op zoek naar de ritssluiting van haar jurk.

Plotseling moet ik denken aan die keer dat Abby een soort zwart stoeipakje droeg dat uit één stuk stretchstof was gemaakt. Geen rits, geen knoopjes. Ik hoor haar weer hees giechelen en zeggen: ‘Ik doe het wel, voordat jij hem kapottrekt.’ Ik zie weer voor me hoe ze de stof omlaagduwde over haar ene schouder en daarna over de ander. Ik herinner me hoe het kledingstuk van haar lijf af gleed. Ik meen zelfs een vleugje van haar appeltjesgeur te ruiken...

Frericks, hou op. Denk ergens anders aan. Wat dacht je van de inmiddels halfnaakte blondine die op je schoot zit? Is dat misschien iets om je af te leiden?

Ik doe mijn best om mijn gedachten te verzetten, echt. Ik doe mijn best zoals ik al twee weken lang mijn best doe: mezelf fysiek uitputten. Hardlopen kan niet vanwege die kutknie, dus zoek ik mijn heil in push-ups en seks. Vooral veel seks.

Qua lichamelijke aandacht ontbreekt het Esmee vanavond nergens aan. Ik maak er zo'n beetje een project van om het haar naar de zin te maken. Te oordelen naar de geluiden die ze uitstoot, heeft ze geen klachten. En op papier zou ik die ook niet moeten hebben. Het is lekker, ze doet niets verkeerd.

Maar ze is niet Abby, en zodoende fiets ik een uur later naar huis met een hart dat net zo leeg is als mijn zak.

2

‘Jij ook nog eentje?’ JW moet schreeuwen om boven de bonkende bassen uit te komen. Het volume van de gesprekken om ons heen heeft zich aangepast aan de teringharde muziek die door de tuin schalt. Het zal vast niet lang duren voordat een van de burens de politie belt.

Ik steek mijn nog halfvolle flesje Grolsch omhoog. ‘Straks.’

JW ramt me een paar keer aanmoedigend op mijn schouder. ‘Kom op, Frericks. Beetje doordrinken.’

‘Zet je keel eens open,’ brult Roderick over de muziek heen.

‘Moet ik je neus even dichtknijpen?’ biedt Inge veel te enthousiast aan.

Ik werp ze een voor een een vermoeide blik toe en neem rustig nog een slok van mijn bier. Met een twinkeling in zijn ogen scandeert JW: ‘Láááffe borreláááár...’

‘Laffe borrelaar,’ vallen Roderick, Coen en een paar andere huisfeestbezoekers binnen gehoorsafstand hem bij. Ze slaan op hun knieën, klappen in hun handen of stampen op de grond. ‘Laffe borrelaar, laffe borrelaar!’

‘Dat is één Adje Des voor Frericks,’ zegt Roderick met een sarrende grijns.

Ik rol met mijn ogen en leg mijn hoofd in mijn nek zodat ik mijn bier achterover kan slaan. Het kutte van Adjes Desinteresse is dat de huisoudste ze naar eigen inzicht mag uitdelen. Ook, ik noem maar wat, vlak voor een tentamen.

Het lege flesje overhandig ik aan JW, die me goedkeurend een nieuw biertje aanreikt.

Ik wip het dopje eraf op de rand van de tuintafel en kijk om me heen. Dat irritante holle gevoel komt weer opzetten terwijl mijn ogen over alle mensen op het huisfeest glijden. Ik wil hier helemaal niet zijn. Ik wil... weet ik veel. Het is niet alsof ik nu op mijn kamer wil gaan zitten, met of zonder gezelschap.

Mijn blik kruist toevallig die van Coen. Snel slaat hij zijn ogen neer en draait hij zich om.

Het holle gevoel wordt nog wat sterker.

Sinds de avond waarop Abby me vaarwel zei, hebben Coen en ik elkaar zo'n beetje genegeerd. Ik kan hem niet aankijken zonder hem heel graag op zijn bek te willen timmeren, en hij voelt dat ongetwijfeld aan. Zodoende ontwijken we elkaar al ruim twee weken.

Ongeveer de helft van mij wil er nooit meer aan denken dat Coen het met Abby heeft gedaan. Elke keer als de gedachte in me opkomt, begint mijn bloed te koken. Maar de andere helft van mij, die blijkbaar kickt op psychische pijn, vraagt zich af of het nog steeds aan de gang is. Ik bedoel, het zou kunnen. Ze werken allebei in De Kater. Het is geen enkele moeite voor hem om na het werk even mee naar Abby's studio te fietsen voor een vluggertje. Of misschien doen ze het wel op het werk, weet ik veel.

Een reeks beelden waar ik echt totaal geen behoefte aan heb trekt voorbij aan mijn geestesoog. Ik klem mijn vingers wat steviger om mijn bierflesje heen, om te voorkomen dat ik het in een opwelling naar Coens kop gooi.

Om mezelf af te leiden, bijt ik net zo lang op de binnenkant van mijn wang tot ik bloed proef.

Gelukkig arriveert afleiding in de vorm van mijn vroegere huisgenote. 'Hé, Frericks,' zegt Inge, en ze botst vriendschappelijk met haar schouder tegen de mijne. 'Waar denk je aan?'

'Doe eens een wilde gok,' brom ik, en ik sla mijn ogen neer. Voor mijn gevoel staat het met koeienletters op mijn voorhoofd.

‘Ooo, popje toch.’ Inge slaat met een meelevend gezicht een arm om me heen. ‘Denk je dat jullie nog een keer kunnen praten, of zo?’

Ik trek een scheef gezicht. ‘Ze heeft letterlijk gezegd dat ze me nooit meer wilde zien. Dus ik denk het niet.’

Inge knikt peinzend. ‘Dat klinkt inderdaad wel als een harde “nee”, hè?’

Als antwoord neem ik nog een slok pils.

Ze knijpt in mijn schouder en legt haar hoofd tegen mijn arm aan in een halve knuffel. ‘Ik vind het zo kut voor je.’

Dankbaar sla ik ook een arm om haar heen. We staan een tijdje op elkaar te leunen en af en toe een slok bier te nemen, terwijl ik overweeg of ik Inge moet vertellen wat ik Abby heb geflikt waardoor ze nu bij me weg is. Dan zou ze waarschijnlijk niet meer zo sympathiek tegen me doen.

JW slaat vanaf de andere kant een arm om me heen. ‘Zijn alle hertjes uit de wijde omtrek al op, Frericks? Moet je je nu noodgedwongen op Inge storten?’

Inge steekt haar tong naar hem uit. ‘Ben je jaloers?’

‘Dat ligt eraan,’ antwoordt JW. ‘Ben jij wanhopig?’

‘Korenman heeft wel echt goeie tieten,’ haak ik in. ‘Minstens cup C.’

JW doet alsof hij zijn *man boobs* weegt in zijn handen. ‘Lekker zacht, hoor. Twee handjes vol, precies genoeg.’

‘Persoonlijk heb ik toch liever wat minder haar rond de tepels,’ zeg ik.

‘O,’ lacht JW, ‘dan valt Inge sowieso af.’

‘Waar valt Inge vanaf?’ sluit Roderick zich aan bij het gesprek, met Coen in zijn kielzog. Sinds wij niet meer samen optrekken, is hij ineens dikke matties met Roderick.

‘We hadden het over of Frericks liever mijn tieten heeft of die van Abby,’ zegt JW.

Ik voel mijn rug verstijven.

Met een arrogant snuifgeluid merkt Roderick op: ‘Ik zou het wel weten. Maak je borst maar nat, Korenman, want Abigail raak ik met geen stok aan.’

‘Hé, lief doen,’ berispt Inge hem.

‘O, sorry, ik was even vergeten dat Frericks van glas is.’ Roderick kijkt me spottend aan. ‘Die arme jongen. Zo kwetsbaar. Beetje snotterend door het huis heen zwerven.’

Ik pers mijn lippen op elkaar in wat hopelijk voor een sportieve glimlach door kan gaan. Op die avond dat Abby... nou ja, die avond dus, was ik een beetje van de wereld. Blijkbaar ben ik ergens tijdens de fietstocht naar huis begonnen met janken, en daar was ik nog steeds mee bezig toen ik binnenkwam. En raad eens wie ik aantrof in de hal?

Roderick grijnst wolfachtig. ‘Wedden dat ze al een ander heeft? Een of andere sukkel die net zo goedgegelovig is als Frericks.’

Vanuit mijn ooghoek zie ik Coen van kleur verschieten. Ik kijk hem nadrukkelijk niet aan en knijp in plaats daarvan nog wat harder in de hals van mijn bierflesje.

‘Je hebt in elk geval één mazzeltje,’ gaat Roderick verder. ‘Je was op tijd weg. Voordat ze je met een kind kon opschepen.’

Mijn hartslag verdriedubbelt.

‘Gaat het?’ vraagt Inge, die tegen me aan leunend mijn hele lijf zo’n beetje in rigor mortis voelt schieten.

Ik knik snel, maar Roderick heeft al bloed geroken. ‘Frericks,’ zegt hij zachtjes, maar met zo’n brede grijns dat er geen twijfel kan bestaan over zijn intenties. ‘Heb je weer eens niet naar mijn advies geluisterd? Zou het kunnen dat jij geen regenjasje hebt gebruikt?’

‘Wat? Is Abby zwanger?’ JW draait zich geschokt een kwartslag. ‘Eerst Merle, en nu...’

‘Merle was niet zwanger,’ help ik hem met op elkaar geklemde kaken herinneren. ‘Die loog.’

‘En Abby?’ vraagt Inge, net zo verbaasd als JW.

Ik knars met mijn tanden. ‘Niet meer.’

Even daalt er een verbijsterde stilte neer over ons groepje. Om ons heen gaan de gesprekken en de bonkende muziek gewoon verder.

Dan zegt Coen voor het eerst vanavond iets tegen me.

‘Wanneer was dat?’

Hij is wit weggetrokken en zijn ogen zijn zo groot als schoeltjes. Ik zie hem bijna rekenen.

‘Nee, droefstoeter, niet van jou.’ Ik heb het hem al toegebeten voordat ik mezelf in kan houden.

Roderick draait zich zo snel naar Coen toe dat hij bijna zijn evenwicht verliest. ‘Whow-whow-whów, wacht even! Heb jij haar ook al gedaan, Slofstra?’ Hij lacht verbijsterd en kijkt van Coen naar mij. ‘Gaf ze soms groepskorting?’

Voordat ik mijn mond open kan trekken om hem van replek te dienen, vraagt Coen me op indringende toon: ‘Wat bedoel je? Hoezo was ze zwanger?’

Er trekt iets strak in mijn borst. Ik zet mijn biertje op de tafel achter me neer en hef mijn handen in een gebaar van overgave. ‘Ik ga even pissen.’

Roderick doet een stap opzij en positioneert zichzelf zo tussen mij en de openstaande keukendeur. ‘Bedoel je soms “jan-ken op de plee”?’

Zonder oogcontact met hem te maken, schud ik vermoeid mijn hoofd en probeer om hem heen te lopen.

Roderick beweegt mee. Hij buigt zich een stukje naar me toe. ‘Was het het waard, Frericks?’

Hij is zo dichtbij dat ik hem wel aan moet kijken, dus dat doe ik. Zo rustig mogelijk zeg ik: ‘Je lijkt wel een beetje geobsedeerd door Abby, gast. Is er hier enige afgunst in het spel, denk je?’

Roderick fronst, nog steeds met die grijns op zijn gezicht. ‘Alsof ik ooit interesse zou hebben in zo’n laag wijf.’

Ik pers mijn lippen op elkaar. *Hou je gemak. Hij probeert je uit je tent te lokken.*

Opnieuw doe ik een stap opzij, dit keer de andere kant op. Als een volleerd uitsmijter veert Roderick mee met mijn beweging, zijn gezicht vertrokken tot een zelfingenomen grijns. ‘Wat is er, Frericks? Heb je liefdesverdriet? Heeft ze je hartje gebroken?’

Ik zucht en kijk hem recht aan. ‘Wat wil je nou van me, man? Dit schiet niet op.’

‘Misschien kan ik je geknakte pik wel onder mijn stoelpoot gebruiken, nu,’ oppert hij. ‘Jij hebt ’m toch niet meer nodig.’

Mijn kaak verstrakt en een golf adrenaline waar ik het warm van krijg slaat door me heen. ‘Pas op wat je zegt,’ adviseer ik op lage toon. ‘Ik ben geen sjaars meer.’

Roderick knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Is dat een dreigement, Frericks?’

‘Dat ligt eraan hoe jij het opvat.’

De rest zegt niets – ze bewegen niet eens. Volgens mij houden ze hun adem in.

Even blijft Roderick veel te dichtbij staan, maar dan doet hij een stap opzij. ‘Mevrouw,’ zegt hij gemaakt beleefd, en hij gebaart galant dat ik erlangs mag. Terwijl ik langs hem heen loop, kijk ik hem nog één keer aan.

Hij beantwoordt mijn blik met een spottend lachje. ‘Ga dan.’

Ik zet koers naar de openstaande keukendeur, wat niet zo snel gaat als ik had gehoopt, aangezien de tuin vol staat met vrienden, kennissen en Audentianen. Ik voel de ogen van Coen, JW en Inge in mijn rug prikken. En dan, net voordat ik buiten gehoorsafstand ben, zegt Roderick met stemverheffing: ‘Ik zou maar een soa-check doen, Slofstra. Je wilt niets oplopen van die hoer.’

De woede borrelt zo snel omhoog dat mijn adem prompt stopt in mijn borst. Ik voel mijn schouders omhoogkomen terwijl ik probeer netjes tot tien te tellen.

Eén, twee, drie, vier, vijf...

‘Bovendien weet je nooit wat Frericks er voor ziektes in gepompt heeft.’

Zes, zeven, acht, negen...

‘Jij kunt wel wat beters krijgen dan zo’n leugenachtige achterbuurtslet.’

Ik knijp mijn ogen kort dicht en stop met tellen. Dan zucht ik diep, draai me om en loop met vastberaden passen terug.

‘En te dom om te poepen,’ gaat Roderick verder. ‘Je wilt toch op z’n minst iets met een hoger IQ dan je huisdier.’

Als ik achter hem sta, tik ik hem op zijn schouder.

Hij draait zich om, het arrogante lachje nog op zijn gezicht.
Met een enorm genoegen plant ik mijn vuist midden in die
misselijke grijns van hem.